

Anatomia humana

VITAL IMPORTÀNCIA DE LA VITAMINA K

Jorge Bello

Set dies de vida només tenia el bebè quan el van haver de dur urgent a l'hospital perquè vomitava amb sang, tenia sang a les caques i li sagnava el nas. Havia nascut a casa. No havia rebut vitamina K.

A la UCI de pediatria va rebre transfusió de plasma i vitamina K endovenosa. Es va recuperar. Aquest és un cas real de l'hospital Jiménez Díaz, de Madrid, que comenten (1) a l'últim número de la revista «Anales de Pediatría», la prestigiosa publicació de l'Associació Espanyola de Pediatria.

Trec aquest tema aquí perquè hi ha una certa demanda de dones embarassades que volen parir a casa, tolt i que aquesta modalitat de néixer no està regulada a Espanya. Al Regne Unit, Holanda i Estats Units, en canvi, sí que està estandarditzada.

❖ **NO PARIR** a l'hospital no significa parir a casa. Als tres països esmentats hi ha els *birthing centers* (cases de part), on un personal qualificat i entrenat en obstetrícia i pediatria pot atendre el part en condicions segures, i ben diferents de les que sol haver-hi al paritori d'un hospital.

A les cases de part tenen prevista l'eventualitat d'una situació inesperada, urgent, perillosa per a la mare o el

❖ **Ningú no té dret a posar en risc la salut d'un fíet, ni la mare, i menys encara amb raons puerils o sense fonament**

bebè, i estan preparats per actuar en conseqüència. Quant a les atencions que mare i bebè necessiten, segueixen la norma estàndard d'atenció pre i postnatal.

Aquesta norma mira de garantir la qualitat de l'atenció per evitar complicacions com ara la que va patir aquell bebè que comentava. No va rebre la dosi de vitamina K que reben tots els nadons.

Aquesta vitamina és del tot necessària per evitar certes complica-

cions hemorràgiques, que de vegades són greus, que poden deixar seqüeles per a tota la vida.

❖ **A ESPANYA**, el part a casa és un tema polèmic, entre d'altres motius perquè no hi ha un estàndard normatiu sobre quines han de ser les condicions mínimes (estructura, personal i capacitat de previsió) que ha d'haver-hi per oferir un mínim de garanties.

Quan es fan a les cases de part, els parts s'associen a menys episiotomies, menys cesàries i menys ús de fórceps que a l'hospital. D'una altra banda, quan el part és a casa de la mare, la mortalitat neonatal és més del doble que la mortalitat a l'hospital.

Se sap també que en el 45% dels casos de dones primíparas que parien a casa, hi va haver una situació inesperada que va obligar a traslladar la mare o el bebè de manera urgent a l'hospital.

Per tant, el part a casa queda desaconsellat, excepte que es compleixen les condicions que en 2013 va publicar l'Acadèmia Americana de Pediatria*.

A la casa de part, els parts són més segurs perquè es fan en condicions adequades, perquè hi ha prevista la possibilitat d'una urgència, i perquè

segueixen la normes d'atenció a la mare que acaba de parir i al bebè que acaba de nàixer. Aquestes normes són de la màxima importància i són inexcusables. No és una matèria sobre la qual es pugui opinar si fer cas o no fer-ne.

En el cas que comentava, aquell bebè nascut a casa no havia rebut la vitamina K perquè la família va considerar que no calia. Van dir que no sabien que aquesta vitamina fos tan important.

Trobo trist que la vida d'aquell bebè hagi estat en perill a causa d'una opinió sense fonament. La mare tenia l'opció de parir en un entorn més segur, encara que li semblés menys amable o menys natural. La prioritat no és la comoditat o l'amabilitat, sinó la seguretat que ofereixen experiència i competència professionals.

Molts patiments, moltes llàgrimes va haver de vessar la humanitat per arribar al punt de sanitat on estem. Tenim una sanitat prou bona, tot i que imperfecta, i no és bo de menys tenir-la amb arguments poc responsables. I ningú té el dret, ni la mare, de posar en risc la salut d'un fíet.

(1) «Enfermedad hemorràgica del recién nacido tras parto domiciliario». *An Pediatr* 2016; 84: 299. / *American Academy of Pediatrics. Planned home birth. Pediatrics* 2013; 131: 1016-20. / «El parto domiciliario a debate». *An Pediatr* 2015; 83: 144-5.

bello.cat / jordibello@gmail.com

Es racó d'en Cambreta

FETA

Gustau Juan Benejam

El feta és un formatge tradicional de Grècia, fet a base de llet d'ovella de vegades de cabra (sempre menys del 30%), de pasta tova crua i madurat en salmorra durant un període de tres mesos com a mínim. Té una textura lleugerament granulada i un gust salat, una mica agre. L'any 2002, la Unió Europea li va atorgar la Denominació d'Origen Protegida.» (Viquipèdia)

Què té d'especial aquest formatge que no tinguin els altres formatges amb denominació d'origen, els de Menorca, per exemple?

És que Grècia ha manifestat la seua inquietud per aquest producte seu, igual que en aquestes pàgines algú va manifestar la seua pel nostre formatge a ran de la negociació d'un tractat de lliure comerç entre la UE i Estats Units, el fosc TTIP, en sigles angleses.

Però és que la preocupació de Grècia ara, a més del TTIP, és un altre

tractat similar amb Canadà, que s'ha duit encara més d'amagatots que el primer i que han de fer bo el parlament europeu i els parlaments dels 28 estats membres de la Unió.

I, és clar, si a les grans empreses multinacionals, que no accepten l'exclusivitat de les denominacions d'origen -pensen els grecs-, se'ls dona patent de cors sobre els nostres productes, sobre els nostres casolans mitjans de subsistència...

❖ **JA SE SAP**, l'absoluta llibertat de comerç acaba matant les petites i mitjanes economies i, de rebot, la pròpia llibertat econòmica: la llei del més fort acaba formant monopolis, o oligopolis, que vénen a ésser la mateixa cosa: o comanden uns tot sols o uns quants conxorxats.

I un es comença a demanar com és possible que dins un espai geogràfic teòricament dominat per la democràcia, com és l'espai de la Unió Europea, i en temps de globalització, les nos-

❖ **Ja se sap, l'absoluta llibertat de comerç acaba matant les petites i mitjanes economies i, de rebot, la pròpia llibertat econòmica**

tres institucions comunitàries, negociant en secret tractats de tanta transcendència pel conjunt de la població: les institucions que hem elegit juguen a

tirar pedres damunt el nostre propi terrat!

❖ **QUÈ DEUEN** tenir de dolent aquests tractats, que la seua documentació la tenen tancada a Brussel·les dins un espai blindat, on els representants de la sobirania popular, els eurodiputats, hi tenen difícil accés i en unes condicions restringidíssimes, que han de signar, a més a més, un compromís formal de no difondre allò que hagin llegit? I açò quan arreu es parla de transparència, quan les nostres constitucions s'omplen de frases com que la sobirania resideix en el poble, i tantes altres d'engrescadores i engalipadores, també.

Vivim temps de tecnologia de la informació i s'ha comprovat com nés de difícil mantenir res en secret molt de temps, perquè moltes, la majoria de coses, solen arribar a l'opinió pública prest o tard, a vegades massa tard, és cert.

Però, o és que els governs, les institucions, les persones que les regeixen, no cerquen el bé de la gent? O és que allò que li succeeixi a la gent, a les petites economies, de què tants hi viuen, no té res a veure amb l'economia en majúscules i una cosa és la sobirania i les institucions i una altra és el poder real, que vol anar més enllà -per damunt- de la nostra tan ventada sobirania?